

Έφη Φωτεινού

ΟΔΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣ

Memento

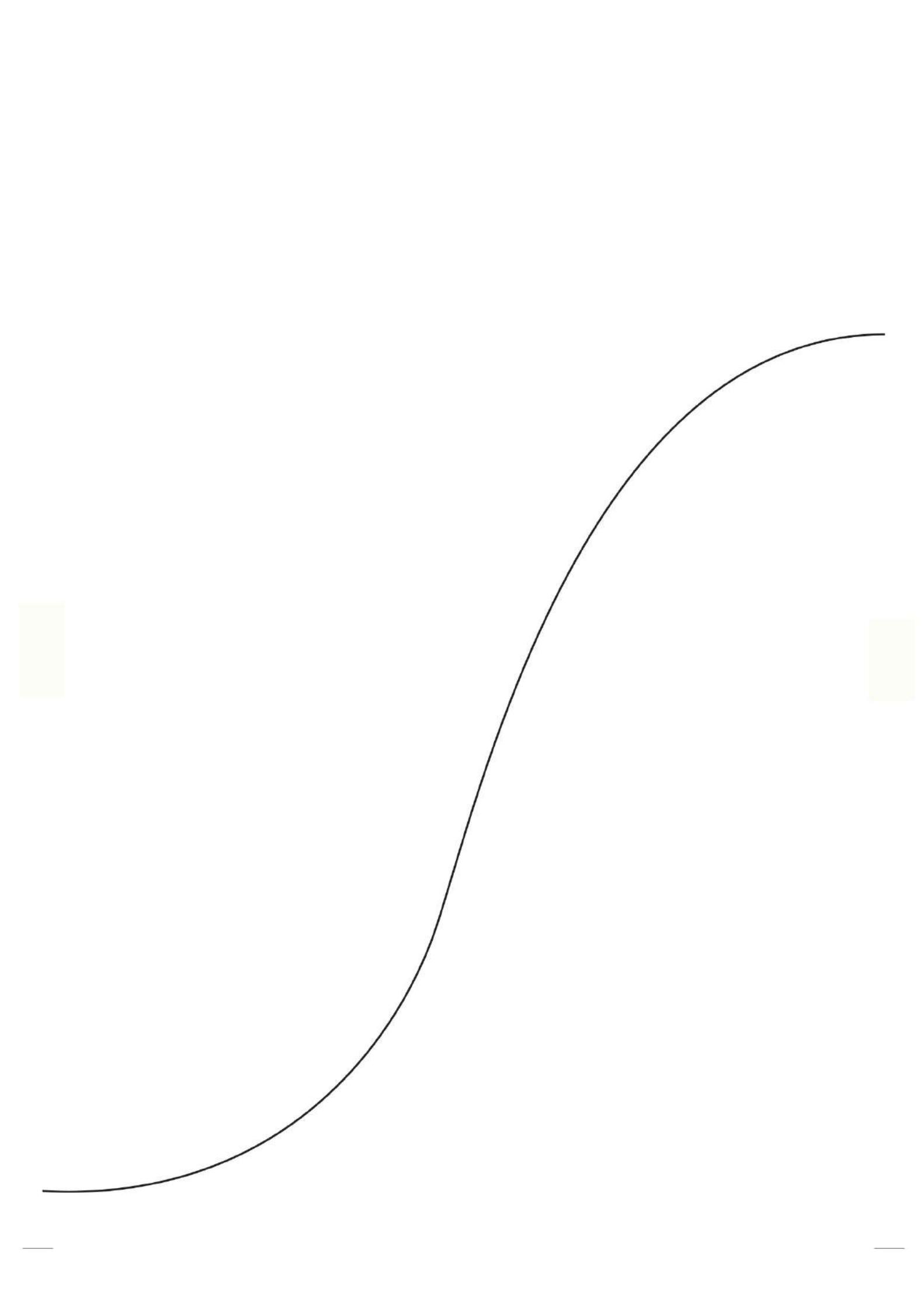
Σύμφωνα με μια ανατολίτικη δοξασία υπάρχει ένα αγγείο που συνδέει σαν νήμα την καρδιά με το μικρό δάχτυλο. Το «νήμα» που προέρχεται από την καρδιά δεν τελειώνει στην άκρη του δαχτύλου, αλλά συνεχίζει να ζει από αυτό με τη μορφή μιας αόρατης κόκκινης κλωστής, μέχρι να ενωθεί με την αντίστοιχη ενός άλλου ανθρώπου.

Όταν αυτό συμβεί, οι δύο άνθρωποι θα συνδεθούν μεταξύ τους με την ίδια μοίρα. Ανεξάρτητα από τον χρόνο, τον τόπο ή τις διαφορετικές συνθήκες της ζωής τους, θα συναντηθούν και είναι προορισμένοι να γίνουν εραστές.

Μπορεί οι κλωστές τους να τεντωθούν και να μπερδευτούν με άλλες, αλλά δε θα σπάσουν ποτέ. Ακόμα κι αν έχουν φτιάξει τη ζωή τους με άλλους ή αν περνούν μεγάλα διαστήματα χώρια, οι καρδιές τους παραμένουν συνδεδεμένες και η μοίρα θα φέρνει συνέχεια τον έναν στον δρόμο του άλλου. Αυτή η δοξασία είναι παρόμοια με τη δυτική έννοια της αδελφής ψυχής και του πεπρωμένου, το οποίο

«φυγείν αδύνατον».

Μέλια και Άρης

Αθήνα, Ιούνιος 2003

Αγκαλιά στην παραλία, με τα δυο τους κορμιά ακόμη ενωμένα, άκουγαν τον ήχο από τα κύματα που έσκαγαν απαλά στην αμμουδιά. Το ρυθμικό τραγούδι της θάλασσας γαλήνευε τη φουρτουνιασμένη ψυχή τους και τα χιλιάδες αστέρια που έλαμπαν σαν διαμάντια στον ουρανό έκαναν το σκηνικό κινηματογραφικό.

Την έσφιξε ακόμα πιο δυνατά στην αγκαλιά του και τη φίλησε αχόρταγα, σχεδόν απελπισμένα. Εκείνη έκλαιιγε. Το μουσκεμένο πρόσωπό της τη μαρτύρησε. Το τι ένιωθαν ο ένας για τον άλλον ήταν ξεκάθαρο. Έφτανε όμως; Μέχρι και σήμερα δεν είχαν βρει απάντηση.

Ξαφνικά, την ησυχία της νύχτας διέκοψαν δεκάδες πυροτεχνήματα. Στάθηκαν ακίνητοι, μαγεμένοι από το θέαμα που τους προσέφεραν. Η τελευταία νύχτα τους μαζί και η αυλαία που έπεφτε από το σύμπαν αντάξιά τους.

Λίγο αργότερα, ο Άρης άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου του απότομα και σωριάστηκε στο κάθισμα. Οι σκέψεις κάλπαζαν ασταμάτητα· ένιωθε να χάνει τον έλεγχο, ότι τρελαίνεται. Έπιασε το πρόσωπό του. Δεν μπορούσε να ανασάνει. Η κρίση πανικού ήταν προ των

πυλών. Θυμήθηκε τις τεχνικές αναπνοής και τα μαθήματα διαλογισμού. Μετά από κάμποση ώρα η ταχυπαλμία υποχώρησε και η ανάσα του έγινε κανονική.

Με την άκρη του ματιού του πρόσεξε το ξύλινο διακοσμητικό που κρεμόταν από τον καθρέφτη του αυτοκινήτου· ήταν μία σχεδία. Του την είχε κάνει δώρο τα προηγούμενα Χριστούγεννα. «Για γούρι» του είχε πει χαμογελώντας. «Η σχεδία σώζει, παρότι δεν έχει τη σταθερότητα και την ασφάλεια ενός πλοίου. Είναι όμως συναρπαστική γιατί κρύβει μέσα της την περιπέτεια».

Εκείνος την είχε πάρει με χέρια που έτρεμαν. Δεν ήταν μαθημένος να του προσφέρουν το παραμικρό. Συνήθως μόνο του ζητούσαν, μόνο έδινε. Αυτό το κορίτσι από την πρώτη μέρα που το γνώρισε πατούσε μία μία, με τη σειρά, όλες τις ευαίσθητες χορδές του, που είχε ξεχάσει ότι υπήρχαν. Τόσο βαθιά κρυμμένες μέσα του ήταν. Το είχε συζητήσει μαζί της την πρώτη κιόλας βδομάδα της σχέσης τους κι εκείνη είχε γελάσει, σαν να μην ήθελε να παραδεχτεί φωναχτά την επιρροή που και οι δύο ήξεραν ότι είχε αρχίσει να του ασκεί.

Η σχεδία κρεμόταν από τον καθρέφτη του αυτοκινήτου αγέρωχη μέχρι και σήμερα. Τώρα ταλαντευόταν μόνο το κατάρτι της. Η υπόλοιπη βρισκόταν σπασμένη στον λεβιέ των ταχυτήτων. Δεν είναι δυνατόν, σκέφτηκε. Απίστευτο. Πήρε τα δύο κομμάτια προστατευτικά στα χέρια του. «Ούτε ήρωες σε ταινία να ήμασταν» μουρμούρισε, σήκωσε το κεφάλι και έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Λίγο αργότερα, η Μέλια άνοιγε την πόρτα του σπιτιού της και, προχωρώντας προσεχτικά στα σκοτάδια, είδε μια φιγούρα κουλουριασμένη στον καναπέ. Ήταν η Νάνσυ, η νταντά του παιδιού της.

Την πήρε ο ύπνος στον καναπέ τη γυναίκα. Πρέπει να της δώσω ρεπό, σκέφτηκε μηχανικά ρίχνοντας πάνω της ένα σεντονάκι. Ας μείνει εδώ, είναι προχωρημένη η ώρα για να φύγει.

Ήταν πολύ τυχερή που την είχε βρει. Της είχε κάνει το «κλικ» από την πρώτη στιγμή που διέσχισε το κατώφλι του σπιτιού της. Είχε πάρει συνέντευξη από πολλές κοπέλες για την επιλογή της μίας που θα φρόντιζε το μοναχοπαίδι της. Κάποιες είχαν μεγάλη εμπειρία και καλές συστάσεις, ωστόσο με καμία δεν είχε νιώσει σύνδεση. Μέχρι που μίλησε με τη Νάνσυ. Ο χρόνος απέδειξε ότι το ένστικτό της ήταν ακόμα μία φορά σωστό. Η κοπέλα είχε φανεί κάτι παραπάνω από αντάξια της εμπιστοσύνης της. Τη θεωρούσαν πλέον μέλος της οικογένειάς τους.

Πήγε στο μπάνιο, άνοιξε τη βρύση της μπανιέρας και την άφησε να τρέξει, μέχρι να γεμίσει. Ξεντύθηκε και βύθισε στο ζεστό νερό το σώμα της που έτρεμε ολόκληρο. Η θέρμη του νερού απελευθέρωσε τη θλίψη της κι άρχισε να κλαίει γοερά.

Βγαίνοντας, σκουπίστηκε μηχανικά και αναζήτησε την ιρέμα σώματος που φορούσε όταν ήξερε πως θα τον δει. Ήταν ο τρόπος της να τον νιώθει κοντά της. Του άρεσε το πώς μύριζε το δέρμα της και της το είχε εξομολογηθεί πολλές φορές. Μια φορά που είχε βάλει άρωμα, της είχε πει ότι αυτή δεν ήταν η δική της μυρωδιά. Έκτοτε χρησιμοποιούσε μόνο αυτό το γαλάκτωμα.

Πατώντας το έμβολο όμως, είδε ότι δεν έβγαλε τίποτα.

Τελείωσε; Απόψε; Απόψε που χωρίσαμε βρήκε ν' αδειάσει το μπουκάλι; Τυχαίο;

Τίποτα δεν ήταν τυχαίο με αυτούς τους δύο. Όλα ήταν μοιραία και καρμικά από την αρχή.

Το σύμπαν μου στέλνει μήνυμα. Πόσο πιο ξεκάθαρα να το πει; Η σχέση μας τελείωσε, συλλογίστηκε και λίγο μετά πρόσθεσε: Το σύμπαν δεν έχει χρόνο να ασχολείται μαζί σου, ανόητη. Ανόητη, ανόητη, ανόητη. Αν δε φανταζόσουν φωτιές, με κάρβουνα γιατί έπαιξες; Ανόητη! Τσουρουφλίσου τώρα. Αυτή είναι η τιμωρία σου. Και φθηνά τη γλίτωσες.

Πήγε στο κρεβάτι της κόρης της. Κοψάταν γαλήνια. Ο ζεστός φωτισμός από το λαμπατέρ με τις πεταλούδες δίπλα στο κομιδίνο προσέδιδε μια χαλαρή ατμόσφαιρα σε όλο το δωμάτιο. Άπλωσε το χέρι της και απομάκρυνε απαλά από το πρόσωπό της μια τούφα μαλλιά. Η μικρή χαμογελούσε στον ύπνο της. Ποιος ξέρει τι όνειρα να έβλεπε...

Η αναπνοή της, ήρεμη και ρυθμική, χαλάρωσε τους ακανόνιστους χτύπους της καρδιάς της. Της έδωσε ένα τρυφερό φιλί στο μέτωπο και πήγε στο κρεβάτι της.

Ο Άγγελος έλειπε πάλι σε επαγγελματικό ταξίδι. Ένας από τους λόγους που είχαν απομακρυνθεί σωματικά αλλά και ψυχικά. Ανέκαθεν είχε αυξημένες επαγγελματικές υποχρεώσεις και τα εκτός έδρας ταξίδια ως μέλος του διπλωματικού σώματος ήταν συχνά, πριν ακόμη παντρευτούν. Βέβαια, ποτέ δεν κρατούσαν τόσο. Ωστόσο, τα δύο χρόνια που έλειπε στην Ουάσινγκτον ως νομικός ακόλουθος της ελληνικής αποστολής είχαν ξεχειλίσει τη σταγόνα στο ποτήρι. Η Μέλια, μέσα της,

αμφισβητούσε την αναγκαιότητα της παρουσίας του εκεί. Το πιο πιθανό ήταν ο Πρέσβης να αποτελούσε μια ωραία δικαιολογία. Μάλλον δική του επιθυμία ήταν να μείνει στις ΗΠΑ, όπου είχε μεγάλες προοπτικές επαγγελματικής εξέλιξης. Εκεί βρίσκονταν οι φίλοι και οι συγγενείς του. Άλλωστε με δυσκολία την είχε ακολουθήσει πίσω στην Ελλάδα.

Εντάξει, τώρα κοροϊδεύω τον εαυτό μου, σκέφτηκε. Δεν είναι αυτός ο λόγος και το ξέρω πολύ καλά. Μάλλον επιζητώ να ενοχοποιήσω αυτόν, για να δικαιολογήσω εμένα; αναρωτήθηκε και έκλεισε σφιχτά τα μάτια σαν να ήθελε να αφήσει αυτές τις σκέψεις απέξι. Το θέμα είναι αν μετά από όσα είχαν συμβεί, είχε πάρει τη σωστή απόφαση. Τώρα βέβαια δεν είχε και ιδιαίτερη σημασία. Σε κάθε περίπτωση, ευτυχώς που έλειπε. Ένιωθε -και ήταν- ράκος· δεν είχε όρεξη να δώσει εξηγήσεις, κάτι που θα έπρεπε να κάνει, αν την έβλεπε σε τέτοια κατάσταση. Στην πραγματικότητα δεν ήθελε να ξαπλώσει δίπλα του. Εφόσον πλάι της δεν ήταν ο Άρης, δεν ήθελε κανέναν άλλον.

Ο ήχος του μηνύματος στο κινητό τράβηξε την προσοχή της. Ήταν ο άντρας της.

«Όλα καλά; Το παιδί κι εσύ είστε εντάξει;» τη ρωτούσε.

«Όλα καλά, Άγγελε, κοιμόμασταν. Καληνύχτα» του απάντησε, για να μην πιάσουν την κουβέντα, κι άφησε το τηλέφωνο στο κομοδίνο. Το κινητό δύμως ξαναχτύπησε. Το πήρε περιμένοντας να διαβάσει την καληνύχτα του.

Ήταν ο Άρης.

«Ρε κορίτσι μου, σ' αγαπώ πολύ και είμαι αληθινά

ευγνώμων για τις στιγμές μας. Έδωσες χρώμα και νόημα στη ζωή μου. Ωστόσο δεν υπάρχουν πολλά που να έχουν μεγάλη σημασία. Γεννιόμαστε, πεθαίνοντες. Ήρθαν στιγμές μαζί σου που αισθάνθηκα ότι γι' αυτό υπάρχει η ζωή, ότι θα τις κουβαλώ αιώνια μαζί μου. Σε τελική ανάλυση, ο χρόνος είναι ψευδαίσθηση. Ήμασταν μαζί. Στη σχεδία μας. Δεν το αλλάζει τίποτα αυτό. Έχει συμβεί. Θέλω να χαμογελάς συνέχεια. Θέλω να φτιάξεις μια ζωή με νόημα, αγάπη και έρωτα. Να είσαι ευτυχισμένη. Δε χρειάζεται ευτυχισμένο τέλος σε τόσο δυνατά συναισθήματα. Σ' αγαπώ.»

Το μήνυμά του την τσάκισε. Τα δάκρυά της έτρεχαν ποτάμι. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της. Έπρεπε ή δεν έπρεπε να χωρίσουν; Πήραν τη σωστή απόφαση; Η φίλη της, η Λήδα, έλεγε ότι σπάνια κάποιος παίρνει μια απόφαση χωρίς να έχει αμφιβολίες.

Και οι δύο είχαν συμφωνήσει αρκετές φορές ότι η σχέση τους οδηγούσε σε αδιέξοδο. Αν έστω ο ένας από τους δύο πίστευε λίγο περισσότερο σε αυτήν, θα ακολουθούσε και ο άλλος και τώρα θα ήταν ακόμη μαζί. Θα την έβρισκαν την άκρη. Όμως κανείς τους δεν έβλεπε πώς θα μπορούσαν να υπερπηδήσουν τα προσωπικά τους προβλήματα. Μία ο ένας, μία ο άλλος, συνειδητά ή χωρίς να το καταλαβαίνουν, έριχναν κουβάδες με νερό πάνω στη φωτιά που τους έκαιγε, για να τη σβήσουν, μπας και ησυχάσουν από αυτή.

Το ήξεραν εξαρχής ότι κατευθύνονταν προς έναν τοίχο με μεγάλη ταχύτητα, αλλά δεν είχαν τη δύναμη να πατήσουν φρένο. Όχι εγκαίρως τουλάχιστον. Όσες φορές το προσπάθησαν, η έλξη που ένιωθαν έβγαινε νικήτρια. Σαν ετερόνυμοι πόλοι μαγνητών, δεν άντεχαν

μακριά ο ένας από τον άλλον. Ξαναβρίσκονταν, για να καταλήξουν ακόμα μία φορά στο ίδιο αποτέλεσμα· τον χωρισμό.

Τώρα σηκώθηκε και το χειρόφρενο, σκέφτηκε η Μέλια. Το αποψινό ήταν τελεσίδικο. Το ένιωθε βαθιά μέσα της. Σκέφτηκε τον αποχαιρετισμό τους λίγες ώρες πριν. Την είχε πάρει αγκαλιά και της είχε πει με σπασμένη φωνή και μάτια δακρυσμένα «Μωρό μου, αυτή τη φορά λέμε αντίο. Δεν το αντέχω, αλλά είναι για καλό. Έτσι πρέπει να γίνει».

Το κινητό της ξαναχτύπησε. Ο Άρης τής είχε στείλει ένα βίντεο με τον ίδιο να παίζει στο σαξόφωνο ένα τραγούδι με μελαγχολικό ρυθμό.

Ποιο είναι; αναρωτήθηκε για μια στιγμή. Φυσικά. Το «Love of my life» των Queen, το τραγούδι μας.

Πονούσε και της το έλεγε με κάθε τρόπο.

«Don't cry because it's over, smile because it happened» ψιθύρισε τον στίχο.

Έκλεισε τα μάτια της. Λίγη ώρα πριν βρισκόταν στην αγκαλιά του. Ακόμη ένιωθε τα χάδια του στο κορμί της. Σκέφτηκε τα πυροτεχνήματα που είχαν φωτίσει ξαφνικά τον ουρανό. Πολύ κινηματογραφικό το τέλος της σχέσης τους, όπως και η αρχή της γνωριμία τους. Ακόμα και το μέρος όπου συναντιόντουσαν, μια μονοκατοικία σε μία από τις πιο γραφικές και ήσυχες γειτονιές του Πειραιά, έμοιαζε σαν να είχε ξεπηδήσει από σκηνικό ταινίας.

Βρισκόταν στο τέρμα ενός μικρού στενού, σχεδόν κρυμμένο θα έλεγε κανείς, που οδηγούσε σε αδιέξοδο. Τι ειρωνεία κι αυτό! Ακόμα και η ταμπέλα με το όνομα της οδού ήταν χωμένη πίσω από μια νεραντζιά, σαν να

μην ήθελε να είναι ορατή από τον πολύ κόσμο. «Οδός Σχεδίας», έτσι έγραφε. Στο τέρμα του δρόμου όπου βρισκόταν η μικρή μεζονέτα τίποτα δε μαρτυρούσε ότι λίγα μόλις μέτρα πιο πέρα υπήρχε μια πολύβουη λεωφόρος και το χιλιοτραγουδισμένο, μ' ένα Όσκαρ στο βιογραφικό του, λιψάνι του Πειραιά.

Θυμόταν σαν χθες την πρώτη φορά που βρέθηκε εκεί. Τα κεραμίδια, τα χρωματιστά παραθυρόφυλλα, τον φροντισμένο κήπο με τα λουλούδια. Της είχε φανεί σαν πίνακας ζωγραφικής. Τα γειτονικά σπίτια βρίσκονταν σε πλήρη αρμονία συμπληρώνοντας το όμορφο σκηνικό. Η φουέξια μπουκαμβίλια με το πλούσιο φύλλωμα, που σκαρφάλωνε περήφανα στη βεράντα του διπλανού σπιτιού, συναγωνίζόταν σε χρώμα τα ολάνθιστα λουλούδια του κήπου της, και τα γιασεμιά από τα γύρω μπαλκόνια γέμιζαν την καλοκαιρινή νύχτα με το μεθυστικό τους άρωμα.

Είχε κοντοσταθεί μπροστά στην καγκελόφραχτη πόρτα και είχε πάρει βαθιές ανάσες γεμίζοντας τους πνεύμονές της με τη μυρωδιά που προερχόταν από την κόκκινη τριανταφυλλιά, που υψωνόταν αγέρωχη στα αριστερά της. Δε γνώριζε ότι υπάρχουν και δέντρα τριανταφυλλιές. Στα δεξιά της, μια εξίσου όμορφη ροδιά, πλούσια σε καρπούς, διεκδικούσε το βλέμμα της. Τα ρόδα και τα ρόδια, είχε σκεφτεί και είχε χαμογελάσει.

«Προχωράμε;» Η φωνή του είχε ανυπομονησία και λίγη αγωνία μαζί. Μάλλον δεν ήταν σύγουρος. Ούτε εκείνη ήταν.

Έβαλε το χέρι στον σύρτη και με μια αποφασιστική κίνηση τον έσπρωξε προς τα κάτω. Η πόρτα άνοιξε. Χωρίς δεύτερη σκέψη έκανε δυο βήματα στο εσωτερικό

της αυλής. Εκείνη πάλι, αγγίζοντας ένα ρόδι που κρεμόταν προκλητικά δίπλα της, ευχήθηκε για καλή τύχη.

Σε αυτήν την κρυφή όαση, στο κέντρο του Πειραιά, στην οδό με το ταξιδιάρικο όνομα, συναντιόντουσαν οι δύο ερωτευμένοι. Πόσα ταξίδια έκαναν σε εκείνη την οδό! Και τώρα η σχεδία τους ναυάγησε.

Τέρμα το ταξίδι, σκέφτηκε. Και πώς να τον ξεχάσω... Εικόνες, γεύσεις, αντικείμενα, μνημοδιές, αισθήσεις, αναμνήσεις, όλα μου θυμίζουν εκείνον.

Ξάπλωσε με βαριά καρδιά στο κρεβάτι, σε εμβρυακή στάση, με κλειστά μάτια, παρά την προτροπή του Φρέντι Μέρκιουρι. Μούσκεψε το μαξιλάρι της με δάκρυα πνίγοντας τα όνειρά της σε αυτό.